

De Uithaal

De huizen openen aarzelend
hun deuren, zuchten
hun bedompte winteradem naar buiten

Ramen zwaaien
open, nog voor de vergeelde vitrage
het warme sop voelt

Koude vloeren laten
hun versleten rokken oprollen
zij wachten
aan het gammele houten rek
op hun oordeel

De mattenklopper zal
hen leren...
Plof, plof, plof

Het stof, halsstarrig vastgehouden
in de poriën van
het eigenhandig geknoopte kleed vlucht
naar een veilig heenkomen
wordt dwarrelend
meegevoerd door de lentewind
Plof, plof, plof

De roodbonte zakdoek glijdt
bij elke klap
iets verder over
het parelend voorhoofd
van de vrouw des huizes
Plof, plof, plof

Een nog wat slaapdrongen hommelt slaat
het tafereel gade
vanaf de vroeg bloeiende Viburnum
verbazen
doet het haar niet...

ELLA VAN VLIET

POLDERDICHTER VAN DE KRIMPENERWAARD 2008 - 2009

TUSSEN DE WEG EN DE WERELDRAND

De elementen

De wind
waait ongedurig
over de polders
als een stem
de elementen
bij elkaar roepend

Het water
ontwakend
in de sloten
vervolgt zijn weg
onwetend waarom

De wolken
drijvend
behoedzaam aanschouwend
het tafereel
ver onder zich

En de zon
de zon glimlacht
verwarmt
liefkozend de aarde
zij kust
vol vuur
het leven

N210

De Krimpenerwaardse levensader
door megatransporten verzwakt
zuchtend
onder te zware lasten
gelijk een oude dame
bezweken
kreunend
onderuit gezakt

Zij capituleert
doch men begint
opnieuw
een bestendig offensief
dat statig
de welvaart zal trotseren
vernietiging
van nostalgie
nemen wij voor lief

In opdracht van AD Groene Hart:

Bij de renovatie van de N210 (tussen Bergambacht en
Krimpen a/d IJssel) in 2007

Polder

oneindig groen
doorkliefd
door bomenrijen

sloten kronkelend
voedend
gelijk aderen
het lichaam

wolken gejaagd
vluchtend
de wind vooruit

vogels schichtig
scherend omlaag
hun prooi

koeien loom
herkauwend
hun leven

Pontjespoëzie

Als ik toch eens een pont kon zijn
dat zou toch echt geweldig zijn
‘k droeg mens en dier op mijn rug
en bracht ze heen en terug

Als ik toch eens een pont kon zijn
veel gracieuzer dan truck of trein
die voortraast voor de economie
geen oog meer voor nostalgie

Als ik toch eens een pont kon zijn
het maakt niet uit; in ‘t groot of klein
dan beleefde ieder meevarend kind
het samenspel; zon, water en wind

Als ik toch eens een pont kon zijn
dan zou verdriet door ‘t gescheiden zijn
vergaan omdat ‘k de oevers verbond
als ik toch eens was, zo’n prachtige pont

Lente

De natuur schrikt wakker
uit een koude droom
en zet zich aarzelend
in beweging.

Bomen strekken hun armen
en duwen
als vingers hun nagels
het blad naar buiten.

Het gewas zet haar wortels
schrappig in de aarde
klaar voor de wedloop
der seizoenen.

De zon rolt haar stralen uit
als lange gele lopers
waarover de warmte vorstelijk
naar ons toe schrijdt.

Een kat op het mossige gras
rolt zich op
behaaglijk, soezerig, loom
het gloeien van haar vacht
zegt genoeg:
Lente

Wolkenluchten

Wolkenluchten tussen ‘t blauwe
kleuren ‘t hemels weiland wit.

Wolkenluchten, bliksemschichten
nemen ‘t donker in bezit.

Wolkenluchten,
Van Ruysdael’s kleuren
mengen zich op het palet
van de wereld.

Nu en eeuwig
geen moment ooit
stijl gezet.

Hoop

Als al je dromen zijn vervlogen
en je toekomst in duigen ligt
kijk dan even naar de knotwilg
een dode stonk
op het eerste gezicht

Als alle hoop je is ontnomen
het zinloos lijkt nog iets te doen
kijk dan dichterbij de knotwilg
de dode stonk
wordt langzaam groen

Als al je kansen zijn vervlogen
je dagen lijken aldoor nacht
je perspectief is als de knotwilg
de stonk is leven
bloeit met kracht

Al is je uitzicht nog wat troebel
zet je schrap, wees sterk en denk:
Ik ben zoveel mooier dan de knotwilg
bloeit weer op
leven is een geschenk!